

Arrest

nr. 71 795 van 13 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 26 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2011 tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn en geboren op 17 augustus 1992, komt samen met zijn ouders op 12 januari 2000 België binnen. Zijn ouders dienen een asielaanvraag in op 18 januari 2000.

Op 21 december 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten opzichte van verzoekers ouders de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 februari 2001 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Het beroep tegen deze beslissingen wordt bij arrest van de Raad van State van 13 februari 2003 nr. 115.829 verworpen.

Op 28 maart 2001 dienen verzoekers ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Het verblijf van verzoekers ouders en de kinderen, waaronder verzoeker, wordt tijdelijk toegestaan en telkens voor een duur van zes maanden verlengd. Deze beslissingen vermelden telkens als voorwaarde voor verdere verlenging dat er een geldige arbeidskaart en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling moeten worden voorgelegd en het bewijs dat ze niet ten laste vallen van het OCMW.

Op 24 september 2007 wordt het verblijf van de familie toegestaan voor de duur van één jaar, namelijk tot 10 september 2008. De voorwaarden voor de verdere verlenging zijn een geldige arbeidskaart voorleggen en effectieve bewijzen van tewerkstelling (loonfiches en arbeidscontract) en het bewijs dat men op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat of het OCMW.

Op 28 oktober 2008 wordt het tijdelijk verblijf van de familie verlengd tot 10 september 2009. De voorwaarden voor verdere verlenging zijn dezelfde als deze die voorheen werden gesteld en tevens wordt een recent schoolattest gevraagd voor elk kind.

Op 16 juli 2009 wordt het tijdelijk verblijf van de familie verlengd tot 10 september 2010. De voorwaarden voor verdere verlenging zijn dezelfde als deze die voorheen werden gesteld, tevens worden er geldige nationale paspoorten gevraagd.

Op 17 augustus 2010 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

Op 25 oktober 2010 wordt de vader van verzoeker van ambtswege afgeschreven uit de bevolkingsregisters.

Op 26 oktober 2010 worden voor verzoeker en zijn vader bijkomende documenten opgevraagd. Voor de moeder van verzoeker en zijn broer wordt het tijdelijk verblijf uitzonderlijk verlengd voor een duur van zes maanden, namelijk tot 10 maart 2011. De voorwaarden voor verdere verlenging zijn dezelfde als deze die voorheen werden gesteld.

Niemand van de familie biedt zich aan voor de verlenging van hun tijdelijk verblijf.

Op 9 mei 2011 deelt de raadsvrouw van de familie aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat zij op de verlenging van hun verblijf wachten en wat de stand van zaken in het dossier is.

Op 24 mei 2011 laat de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende weten: *“echtgenote + 2 zonen willen géén verlenging meer van hun A-kaart wegens schrik van de deurwaarder”*.

Op 23 juni 2011 deelt de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoekers vader toch op het door hem opgegeven adres verblijft en dat hij vraagt of het mogelijk is om zich herin te schrijven.

Op 7 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij geen gunstig gevolg gegeven wordt aan de vraag tot herinschrijving van de vader van verzoeker. Deze beslissing wordt op 15 juli 2011 aan de vader ter kennis gebracht. Hij stelt hiertegen een beroep in dat gekend is onder het rolnummer 80 310.

Op 20 juli 2011 deelt de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker en zijn moeder nog steeds op hun adres wonen.

Op 19 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekers broer en verzoekers moeder de beslissingen tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. Verzoekers moeder stelt hiertegen een beroep in dat gekend is onder het rolnummer 79 792.

Op 19 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker de beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf (zonder bevel)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene dat geldig was tot 10.03.2011 kan niet meer verlengd worden.

Overwegende dat betrokkene gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur.

Betrokkene heeft nagelaten de aanvraag voor verlenging in te dienen binnen de voorziene termijn.

Art. 13 § 2 van de wet van 15/12/1980 bepaalt:

"§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd."

Na ons schrijven dd. 07/07/2011 waarin hij erop werd gewezen geen stukken te hebben voorgelegd voor de verlenging van zijn tijdelijke verblijfstitel, bood hij zich alsnog aan bij het gemeentebestuur om een aanvraag voor de verlenging van zijn verblijfstitel in te dienen.

Uit onderzoek van de overgemaakte documenten blijkt echter dat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf zoals die werden opgenomen in onze instructies dd. 27/12/2010:

"een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches) of indien betrokkene niet kan werken wegens arbeidsongeschiktheid: bewijs arbeidsongeschiktheid met recente bewijzen van verdere integratie in de Belgische samenleving + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW) + geldig nationaal paspoort"

Betrokkene legt de volgende documenten voor: verklaring van een geneesheer van het AZ Nikolaas, de heer V.U. dd. 24/02/2011 die zijn medische situatie schetst en inschrijving als werkzoekende bij de VDAB). Uit het voorgelegde attest van de geneesheer blijkt enkel "een ernstige handicap voor de arbeidsmarkt". Er wordt geen bewijs van geldige arbeidsongeschiktheid voorgelegd. Betrokkene legt bij gebrek aan dergelijk bewijs ook geen geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches,...) voor. Er wordt ook geen recent attest overgemaakt waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW), noch een geldig nationaal paspoort.

Hiermee komt meneer niet tegemoet aan de voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijke verblijf. Om deze reden kan zijn BIVR 'tijdelijk verblijf' (A-kaart) geldig tot 10.03.2011 niet meer worden verlengd.

Wettelijke basis: artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006.

Indien betrokkene dat opportuun acht, kan hij een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen (obv art. 9TER van de wet van 15/12/1980) indienen.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel: Schending van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en artikel 8EVRM

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1, motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2, zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3, tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden".*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing, en moeten de ingeroepen redenen van toepassing zijn en de beslissing verantwoorden.

Verzoeker verblijft sedert 2000 in ons land.

Hij leeft al 10 jaar in onzekerheid omdat haar verblijf jaarlijks wordt verlengd.

Telkenmale wordt hem bij de verlenging van zijn verblijf gevraagd om aan een aantal voorwaarden te voldoen, waaronder het voorleggen van een geldig arbeidskaart.

Hef verblijf van verzoeker gaat steeds gekoppeld met een aantal voorwaarden die zeer streng zijn.

In casu heeft verweerder het tijdelijk verblijf van verzoeker niet verlengd om reden dat hij niet zou voldaan aan een aantal voorwaarden.

Verzoeker voldeed perfect aan de voorwaarden om het tijdelijk verblijf te verlengen.

Verweerder verzocht hem om een arbeidskaart voor te leggen, doch verzoeker is niet in de mogelijkheid om te werken daar hij met ernstige gezondheidsproblemen kampt.

Verweerder verwacht dat verzoeker een geldig nationaal paspoort voorlegt, doch hij heeft in het dossier zou er een geldig paspoort bevinden.

Er zijn heel wat redenen om het tijdelijk verblijf van verzoeker te verlengen:

- *verzoeker verblijft sinds 2000 legaal in België;*
- *de regularisatieperiode sleept al langer dan 10 jaar aan;*
- *verzoeker is geïntegreerd en spreekt Nederlands;*
- *hij is werkwilbig doch kampt met gezondheidsproblemen.*
- *hij is duurzaam geïntegreerd in de Belgische samenleving:*

Verzoeker voldoet perfect aan het criterium van 2.8.A. van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet.

Verlenging van een tijdelijk verblijf gedurende 10 jaar is een beetje te veel van het goede.

Verzoeker kon ten gevolge van de regularisatiecampagne ingevolge de instructies van dd 19.07.2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet perfect geregulariseerd worden, maar dit werd niet gedaan,

Terwijl andere mensen die slechts 5 jaar in het land vertoefden op het ogenblik van de regularisatiecampagne van 15 september 2009 tot 15 december 2009 geregulariseerd werden, moest verzoeker met lede ogen toezien dat zijn verblijf slechts met 1 jaar werd verlengd.

Verzoeker heeft jarenlang geprobeerd om vast werk te vinden, doch werd geweigerd door werkgevers omdat hij slechts een tijdelijk verblijf had.

Verzoeker kan zonder meer beroep doen op artikel 8 EVRM.

(...)

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1 ° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM,

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de EVRM. opgesomde doeleinden Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- *R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;*

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven,

- *R.v.St. nr. 79.295,16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; T. Vreemd. 1998, 329;*

Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid dient af te wege van of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van de vestiging en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker.

Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied,

- *R.v.St. nr. 27.810, 9 april 1987, Arr. R.v.St. 1987, z.p.; R.A.C.E, 1987, z.p.;, T.B.P. 1988 (verkort), 374;*

- *R.v.St. nr. 26.932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; T.B.P, 1987 (verkort), 638;*

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker en haar echtgenoot anderzijds.

Aldus bezondigt de Staatssecretaris zich wel degelijk aan een inbreuk op de aangehaalde middelen;"

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verblijf steeds tijdelijk verlengd werd. Verzoeker toont niet aan dat hij zou voldaan hebben aan de voorwaarden die hem werden opgelegd ter verlenging van zijn verblijf. De bewering van verzoeker in het verzoekschrift als zouden er nu heel wat redenen zijn om zijn tijdelijk verblijf te verlengen, doet op geen enkele manier afbreuk aan de bevindingen zoals omschreven in de bestreden beslissing.

De bevindingen in de bestreden beslissing stroken volgens de verwerende partij met de gegevens van het administratief dossier.

Waar verzoeker stelt dat hij sedert 2000 in België verblijft en reeds tien jaar in onzekerheid leeft, merkt de verwerende partij op dat verzoeker altijd op duidelijke wijze in kennis werd gesteld van de voorwaarden voor de verlenging van het tijdelijk verblijf. Verzoeker wist derhalve wat hij moest doen om zijn verblijf te verlengen. De verwerende partij wijst erop dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag tot verlenging zou hebben gedaan maar dat hij zich wel heeft aangemeld bij de gemeente, waarbij hij echter niet in staat was de documenten voor te brengen zoals hem was gevraagd.

Inzake verzoekers opmerkingen over de instructie van 19 juli 2009 wijst de verwerende partij erop dat verzoeker dan maar een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van deze instructie had moeten indienen.

Verzoeker kent de motieven van de bestreden beslissing, vermits hij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond nu verzoeker niet aannemelijk kan maken dat de beslissing gebaseerd zou zijn op een verkeerde voorstelling van feiten.

Inzake artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) merkt de verwerende partij op dat deze bepaling niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet kan geen schending inhouden van het privéleven en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM temeer *in casu* niet in een verwijderingsmaatregel werd voorzien. De bestreden beslissing belet verzoeker niet om tijdelijk met zijn gezin terug te keren naar het land van herkomst met de mogelijkheid om terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten om desgevallend op andere gronden een aanvraag tot verblijf in te dienen.

2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat zijn verblijf niet werd verlengd omdat niet werd voldaan aan een aantal voorwaarden, terwijl verzoeker meent dat hij wel voldeed aan de voorwaarden: hij diende een arbeidskaart voor te leggen maar omwille van zijn gezondheidsproblemen is hij niet in de mogelijkheid om te werken. Ook meent verzoeker dat zijn paspoort zich reeds in het dossier bevindt.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen:

“Uit onderzoek van de overgemaakte documenten blijkt echter dat hij niet meer voldoet aan de voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf zoals die werden opgenomen in onze instructies dd. 27/12/2010:

“een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches) of indien betrokkene niet kan werken wegens arbeidsongeschiktheid: bewijs arbeidsongeschiktheid met recente bewijzen van verdere integratie in de Belgische samenleving + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW) + geldig nationaal paspoort”

Betrokkene legt de volgende documenten voor: verklaring van een geneesheer van het AZ Nikolaas, de heer V.U. dd. 24/02/2011 die zijn medische situatie schetst en inschrijving als werkzoekende bij de VDAB). Uit het voorgelegde attest van de geneesheer blijkt enkel “een ernstige handicap voor de

arbeidsmarkt". Er wordt geen bewijs van geldige arbeidsongeschiktheid voorgelegd. Betrokkene legt bij gebrek aan dergelijk bewijs ook geen geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches,...) voor. Er wordt ook geen recent attest overgemaakt waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW), noch een geldig nationaal paspoort.

Hiermee komt meneer niet tegemoet aan de voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijke verblijf.

Verzoeker ontkent niet dat hij niet beschikt over een arbeidskaart en betwist evenmin dat hij geen stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij arbeidsongeschikt is. De medische attesten die verzoeker heeft voorgelegd, betreffen zijn aandoening maar vormen geen bewijs van een arbeidsongeschiktheid. Uit de stukken van het dossier blijkt dat het voorleggen van een arbeidskaart een voorwaarde was voor de verlenging van verzoekers verblijf. Het getuigt van een correcte feitenvinding en het is niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker geen arbeidskaart heeft voorgelegd en evenmin een bewijs van zijn eventuele arbeidsongeschiktheid. Inzake het feit dat verzoeker geen geldig paspoort heeft voorgelegd, stelt hij in het middel dat er zich in het dossier een geldig paspoort zou bevinden. Deze vage bewering van verzoeker doet echter geen afbreuk aan dit motief van de bestreden beslissing, dat kan worden beschouwd als een bijkomend motief. De omstandigheid dat verzoeker geen arbeidskaart voorlegt en evenmin een bewijs van arbeidsongeschiktheid, terwijl dit een voorwaarde was voor de verdere verlenging van zijn verblijf, volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er sprake is van een foutieve feitenvinding of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat hij al tien jaar in onzekerheid leeft omdat zijn verblijf jaarlijks wordt verlengd en dat hij bij de verlenging van zijn verblijf telkens moest voldoen aan strenge voorwaarden. Verzoeker meent dat hij voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 maar dat hij toch niet werd geregulariseerd. Hij wijst erop dat veel andere mensen die minder lang in het Rijk verbleven, wel geregulariseerd werden.

Waar verzoeker aanvoert dat hij al lange tijd in onzekerheid leeft en dat het niet opgaat om gedurende tien jaar telkens maar een tijdelijk verblijf toe te kennen, wijst de Raad erop dat de onzekerheid waarin verzoeker momenteel naar eigen zeggen leeft, toch aan hemzelf of aan zijn ouders te wijten is: uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker noch zijn ouders zich oorspronkelijk hebben aangeboden voor verlenging van zijn verblijf binnen de daartoe voorziene termijn. Verzoeker heeft zich vervolgens wel aangeboden, maar hij voldoet alleszins niet aan de voorwaarden voor een verdere verlenging van zijn verblijf. Verzoeker had de mogelijkheid om zich in de regel te stellen maar heeft nagelaten dit te doen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om geregulariseerd te worden en dat andere mensen met een korter verblijf wel geregulariseerd werden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker of zijn ouders zulke aanvraag hebben ingediend. Nu verzoeker geen aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, kan hij het bestuur niet verwijten dat hij op deze basis niet is geregulariseerd. Verzoekers opmerkingen in dit verband zijn bijgevolg niet ter zake dienend.

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel bevat om het grondgebied te verlaten zodat verzoeker niet van het grondgebied verwijderd wordt. De bestreden beslissing houdt enkel in dat het tijdelijk verblijf van verzoeker niet wordt verlengd.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt onderzocht in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in België verblijft met zijn ouders en zijn broer, zodat er *in casu* sprake is van een gezinsleven in België. Uit de stukken van het dossier blijkt dat er ten opzichte van verzoekers vader op 7 juli 2011 een beslissing werd genomen tot weigering van herinschrijving en ten opzichte van verzoekers moeder en broer op 19 augustus 2011 beslissingen tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf. Geen enkel lid van de familie heeft bijgevolg momenteel een legaal verblijf.

Het betreft een weigering van een voortgezet verblijf, zodat er *in casu* een inmenging is in het gezinsleven van verzoeker en het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging dient te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr.

139.107). Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754).

Zoals reeds gesteld beschikt momenteel geen enkel lid van de familie over een verblijfsrecht en houdt de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij en zijn familie hun gezinsleven niet kunnen verderzetten in Macedonië.

Waar verzoeker met de bewoordingen “uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied” van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

2.3.4. De schending van de door verzoeker aangevoerde beginselen en bepalingen kan niet worden aangenomen. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET